

liger kræves der jo mere Træ end til de mindre rummelige, og jo mere altsaa Trætollden virker som Forbrugstold, jo mere fordeler den sig fortræffelig efter Skatteevnen. Jeg bestrider ikke — og jeg behøver maaste neppe at gjøre den Bemærkning — at det var uøsteligt, om disse Toldsatser kunde hæves, og jeg vil gjerne indrømme, at man maaste ikke kan finde nogle, som ere bedre end de, det ærede Medlem nævnte, men jeg bestrider, at der i hans Fordring skulde ligge et saa absolut nødvendigt Krav, at han ikke kunde tage imod den Toldrevision, som her foreligger. Det er maaste en ren Tilfældighed, men det kan ogsaa være en Tanke, derom veed jeg Intet, at man fra den ene Side forlanger en Nedsættelse af 4 Millioner Kroner, medens man fra Landstingets og Regjeringens Side omtrent vil blive staaende ved, hvad vi nu have, og at saa andre ærede Medlemmer komme omtrent midt imellem. Jeg nævner det kun, fordi det er mit Indtryk, at det ikke alene er saglige Grunde, som bevæge det ærede Medlem for Kjøbenhavns 7de Valgfreds, men en vistnok prisselig Bestræbelse for at faae Noget ud af Sagen. Jeg kommer tilsidst til det, som ligger imellem i hele denne Sag, nemlig det store Kompensations-spørgsmaal. Jeg skal ikke negte, at jeg i det Hele deler den ærede Finantsministers Betragtning af Forholdene og i det Hele samstemmer med de ærede Medlemmer, som mene, at vi ikke tør gaa til en større Skatnedsættelse i det Haab, at den vil aabne nye Baner for Industri og Handel. Dette Sidste vil først ske, naar vi driste os til at slaa ind paa en virkelig frihandlert Wei, og isaafald burde vistnok store finantsielle Offre gjøres. Derimod forekommer det mig ikke, at der er en saa alvorlig Grund til at benytte denne Leilighed til en Toldnedsættelse. Der er saa mange Skatter og Byrder af anden Art, som absolut her maa kunne konkurrere med fuld Ret. Det blev nævnet af den ærede Finantsminister, at allerede alene Pleien af de Sindsyge kunde regnes til 1 Kr. pr. Tønde Hartkorn. Jeg skal nævne, hvad der forøvrigt vistnok er bekjendt for de fleste af de ærede Medlemmer, at de direkte Kommunefatter mange Steder løbe op til 3—4 Kr. pr. Tønde Land, og det er ikke overdrevent. Her omkring i Frederiksberg og Kjøbenhavns Amt er de endog saa være meget høiere. Naar man antager, at Gjennemsnitsindtægten af en Tønde Land kan sættes til 35 Kr. Netto, løbe altsaa de direkte Kommunefatter op til 10 pCt., Eiendomsbesidderen svarer 10 pCt. i Indtægtskat, førend han faar noget som helst Ud-

bytte af sin Jord, og dernæst deltager han i alle de andre Skatter, som han skal betale som Skatteborger, og derjom det forholder sig, som det ærede Medlem fra Denske (Salbe-Hansen) har oplyst, fordeler dette sig jævnt over det hele Land med 10—11 pCt., og man begynder altsaa med disse Procent for en Eiendomsbesidder, hvis Eiendom er ubeheftet, medens Nettoudbyttet for stærkt prioriterede Eiendomme er overordentlig lille, saa at Skattebeløbet endog kan blive 50 pCt. eller Mere deraf. Vi ere her inde paa et Gebet, hvor Kravet paa en Skattelettelse kan konkurrere med Kravene paa en Skattelettelse paa Tolden. Jeg nævner ikke dette for Eiendomsbesiddernes Skyld, men af Hensyn til hele den kommunale Ordning, som flere Gange er bleven fremhævet, især af den ærede Finantsminister. Vi kunne ikke i en nær Fremtid komme bort fra den Ordning, som vi have. Kommunerne have deres Forpligtelser i mange Retninger, som de i Diebliffet, det vover jeg at paastaa, ikke kunne opfylde. Der er flere Forpligtelser i human Retning, som bestandig vore mere og mere, og hvis vi ikke komme bort fra det Princip, og jeg vil haabe, at vi aldrig komme bort deraf, at det er Kommunerne, der skulle overtage Om sorgen for dem, som ikke kunne støtte sig selv, maa vi nødvendig lette andre Byrder i Kommunen, især at den skal kunne opfylde Fordringerne i human Retning. Jeg nævner dette, netop fordi det bestandig siges, at det er Hensynet til den fattige Befolkning, som gjør, at man vil have Tolden paa Kaffe og andre Artikler hævet. Jeg paastaar, at den ubemidlede Klasse af Befolkningen er langt uheldigere stillet, naar først Kommunerne Forhold bliver saaledes, at de ikke have Penge til humane Diemed, og naar man i Sognene siger: Veiene og andre nødvendige Foranstaltninger skulle først betales, vi have ikke Penge til at hjælpe i de mangfoldige Tilfælde, hvor der er Trang, eller naar Amlts-repartitionsfondene ikke kunne hjælpe dem, som Sognene ikke have Raad til at understøtte. Der er en uendelig vid Mark af humane Opgaver, der ligge for, og jeg tillader mig at fremhæve dette, netop fordi jeg tror, at man vil gjøre den egentlig fattige Del af Befolkningen større Skade ved at umuliggjøre det for Kommunerne at yde direkte Hjælp til den end ved at lette den ved enkelte af disse Toldsatser. Jeg skal her tillade mig at slutte, idet jeg ikke skal indlade mig paa flere af de Betragtninger, som ere komne frem. Blot et enkelt Ord skal jeg tillade mig til det ærede Medlem, som sidst havde Ordet.